

Sygn. akt V U 220/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Barbara Odelska**

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Leśniak

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2013r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z odwołania E. S.

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

z dnia 22 stycznia 2013 r., znak (...)

o rentę

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej E. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 stycznia 2013r do 31 grudnia 2013r

II. uznaje odpowiedzialność organu rentowego

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22.01.2013r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej E. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 01.01.2013 r. na dalszy okres.

Ubezpieczona zaskarżyła w całości powyższą decyzję i domagała się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wraz z odsetkami.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 11.12.2012 r. uznał, że ubezpieczona jest nadal częściowo niezdolna do pracy do 31.12.2013 r., jednakże Komisja Lekarska orzeczeniem z dnia 08.01.2013 r. zmieniła stanowisko Lekarza Orzecznika i uznała, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona E. S., urodziła się w dniu (...)r., bez zawodu. Pracowała jako goniec, pracownik umysłowy, dyspozytor, inspektor d/s rozliczeń warsztatowych, instruktor oraz portier. Obecnie pracuje w zakładzie pracy chronionej w (...) spółce z o.o.w S..

Ubezpieczona uprawniona była do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 01.05.2002 r. do 30.04.2005 r., do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w okresie od 01.10.2009 r. do 30.11.2010 r. oraz do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 01.12.2010 r. do 31.12.2012 r.

Wnioskiem z dnia 26.11.2012 r. ubiega się o ponowne przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

dowód: /decyzja pierwszorazowa z dnia 13.06.2002r. – k. 43-44 akt ZUS plik rentowy, kwestionariusz dotyczący okresów zatrudnienia – k. 7 akt ZUS plik rentowy, wniosek z dnia 26.11.2012 r. k. 236 akt ZUS plik rentowy/

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 11.12.2012 r. uznał, że ubezpieczona jest nadal częściowo niezdolna do pracy do 31.12.2013 r. Główny Lekarz Orzecznik zgłosił zarzut wadliwości do orzeczenia Lekarza Orzecznika z dnia 11.12.2012 r. i sprawę przekazał do rozpoznania Komisji Lekarskiej, która orzeczeniem z dnia 08.01.2013 r. zmieniła stanowisko Lekarza Orzecznika i uznała, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

dowód: /orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 11.12.2012 r. k. 238 akt ZUS plik rentowy, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 08.01.2013 r. k. 239 akt ZUS plik rentowy/

Zaskarżoną decyzją z dnia 22.01.2013 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej prawa do renty od 01.01.2013 r. na dalszy okres.

dowód: /decyzja ZUS z dnia 22.01.2013r . – k. 240-240 v. akt ZUS plik rentowy/

U ubezpieczonej E. S. rozpoznano raka szyjki macicy II B po leczeniu radiochemioterapią i brachyterapią z zaburzeniami oddawania moczu i stolca (kwiecień 2009 r.), niedoczynność tarczycy po leczeniu nadczynności tarczycy jodem radioaktywnym ¹³¹J w 2004 r., nadciśnienie tętnicze bez zmian narządowych oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa.

W ocenie biegłego onkologa brak wznowy nowotworowej, radykalne leczenie, czynią ubezpieczoną zdolną do pracy.

Biegły internista uznał ubezpieczoną zdolną do pracy z powodu istniejących schorzeń internistycznych. W ocenie biegłego niedoczynność tarczycy dobrze wyrównana substancją hormonalną, nie czyni ubezpieczonej długotrwale niezdolną do pracy. Nadciśnienie tętnicze, które nie spowodowało zmian narządowych jest unormowane, nie upośledza zarobkowania. Natomiast zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa wymagają oceny ortopedycznej.

Zdaniem biegłego ginekologa ubezpieczona E. S. jest nadal częściowo niezdolna do pracy do grudnia 2013 r. Początek niezdolności datuje się od kwietnia 2009 r., czyli od chwili rozpoznania i leczenia raka szyjki macicy. Biegły podkreślił, że na dzień badania nie można ostatecznie wypowiedzieć się co do rokowania, ponieważ jest to za krótki okres czasu od chwili rozpoczęcia leczenia (nie minęło nawet pięć 5 lat) mimo, że nie ma cech wznowy procesu nowotworowego. Poza tym istnieją objawy dotyczące układu moczowego i przewodu pokarmowego (jelita grubego) jako skutki leczenia.

dowód: /protokół badań sądowo – lekarskich z dnia 08.05.2013 r. – k. 21-22 akt sprawy, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 11.12.2012 r. akta ZUS plik rentowy, opinia lekarska z dnia 11.12.2012 r. – k. 209-209 v. dokumentacja lekarska ubezpieczonego/

Ubezpieczona jest nadal częściowo niezdolna do pracy od 01.01.2013 r. do 31.12.2013 r.

dowód: / protokół badań sądowo – lekarskich z dnia 08.05.2013 r. opinia biegłego ginekologa – k. 21-22 akt sprawy, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 11.12.2012 r. akta ZUS plik rentowy, opinia lekarska z dnia 11.12.2012 r. – k. 209-209 v. dokumentacja lekarska ubezpieczonego/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej E. S. zasługuje na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy ubezpieczona jest nadal niezdolna do pracy częściowo lub całkowicie. Spełnienie przez ubezpieczoną pozostałych określonych w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych(tekst jednolity: Dz. U. 2009r., Nr 153, poz. 1227) nie było kwestionowane przez organ rentowy.

Definicję niezdolności zawiera przepis art. 12 ustawy, który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 w/w ustawy).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 w/w ustawy).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe na powyższą okoliczność, dopuszczając dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych onkologa, internisty oraz ginekologa jako odpowiednich ze względu na schorzenia ubezpieczonej.

Biegły onkolog oraz internista uznali, że E. S. nie jest długotrwale niezdolna do pracy. Natomiast biegły ginekolog uznał ubezpieczoną za częściowo niezdolną do pracy na dalszy okres do grudnia 2013 r. Biegły precyzyjnie wyjaśnił, że na dzień badania nie może ostatecznie wypowiedzieć się co do rokowania, ponieważ jest to za krótki okres czasu od chwili rozpoczęcia leczenia raka szyjki macicy (nie minęło nawet pięciu lat). Mimo, że obecnie nie ma cech wznowy procesu nowotworowego ubezpieczona jest częściowo niezdolną do pracy na dalszy okres od 01.01.2013 r. Nadto biegły podkreślił, że poza tym istnieją objawy dotyczące układu moczowego i przewodu pokarmowego (jelita grubego) jako skutki leczenia.

Sąd uznał opinie biegłego lekarza ginekologa za wiarygodny dowód w sprawie i w pełni podzielił ustalenia oraz wynikające z niej wnioski.

Opinie Sąd Okręgowy ocenił jako rzetelną, fachową i obiektywną. Została bowiem sporządzona przez lekarza o specjalizacji odpowiadającej schorzeniom zdiagnozowanym u wnioskodawczynie, posiadającego bogatą wiedzę medyczną oraz znaczne doświadczenie zawodowe.

Opinia biegłego zawiera kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu zdrowia wnioskodawczynie i uwzględnia wpływ rozpoznanego u niej schorzenia na zdolność do pracy, jednocześnie zawierają przekonujące uzasadnienie w zakresie rozpoznanych schorzeń oraz przyczyn, dla których wnioskodawczynie powinna być uznana za częściowo niezdolną do pracy. Zdaniem Sądu, opinia biegłego w rozpoznawanej sprawie, została wydana na podstawie właściwych przesłanek (badań lekarskich, zaświadczeń o stanie zdrowia i przebyłym leczeniu).

Zważyć należy, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (orz. Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1997 r., I CKN

44/96, niepubl.). Według wyroku Sądu Najwyższego z 14 marca 2007 r., III UK 130/06, LexPolonica nr 1871267 (OSNP 2008, nr 7- 8, poz. 113) opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii. (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27.11. 2000r. I CKN 1170/98 OSNC 2001 nr 4 poz. 84) Niewątpliwie w niniejszej sprawie opinia biegłego ginekologa jest stanowcza i zdecydowana.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c., a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony. (wyrok sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, nie publikowany). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania. - wyrok z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869; podobne poglądy były już wielokrotnie wyrażane w wyrokach z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPUS 1997, nr 23, poz. 476, z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97, OSNAPUS 1998, nr 3, poz. 100 oraz z dnia 18 września 1997 r., II UKN260/97, OSNAPUS 1998, nr 13, poz. 408. Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPUS 2000, nr 22, poz. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161, z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPUS 1998, nr 13, poz. 408 oraz z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97, OSNAPUS 1998, nr 20, poz. 612. Powinność sądu powołania innych biegłych Sąd Najwyższy dostrzegał wtedy, gdy pierwotna opinia budziła istotne i nie dające się usunąć wątpliwości, a zainteresowana strona wykazywała nieporadność w zgłaszaniu odpowiednich wniosków dowodowych lub gdy wniosek o powołanie kolejnego biegłego uzasadniony był dokumentacją leczenia schorzeń nierozpoznanych przez biegłych. Tak wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., II UKN 248/98, OSNAPUS 1999, nr 20, poz. 666, z dnia 2 czerwca 1998 r., II UKN 88/98, OSNAPUS 1999, nr 11, poz. 373, z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPUS 1998, nr 21, poz. 643, z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 394/97, OSNAPUS 1998, nr 20, poz. 614, z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPUS 1998, nr 13, poz. 408, z dnia 14 kwietnia 1999 r., II UKN 546/98, OSNAPUS 2000, nr 11, poz. 440 oraz z dnia 23 czerwca 1999 r., II UKN 5/99, OSNAPUS 2000, nr 17, poz. 666.

W ocenie Sądu Okręgowego taka sytuacja jednak nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Nie sposób zgodzić się z zarzutami organu rentowego co do opinii biegłego ginekologa, ponieważ również ZUS na podstawie tej samej dokumentacji lekarskiej pierwotnie uznał ubezpieczoną za nadal częściowo niezdolną do pracy.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek organu rentowego o powołanie kolejnego biegłego ginekologa, albowiem żadnych nowych dowodów w sprawie nie przedłożono, a Lekarz Orzecznik ZUS również uznał ubezpieczoną za nadal częściowo niezdolną do pracy okresowo.

Sąd rozpoznając sprawę miał na uwadze, że o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy decyduje taki stopień nasilenia schorzeń, który obiektywnie - na podstawie opinii biegłych specjalistów, czyni osobę ubezpieczonej co najmniej częściowo niezdolną do pracy. Aktualnie stopień nasilenia rozpoznanych u E. S. schorzeń, takie twierdzenie uzasadnia.

Z tych racji natury faktycznej i prawnej, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej E. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 01.01.2013 r. do 31.12.2013 r., o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

W pkt 2 wyrok Sąd uznał odpowiedzialności organu rentowego.

Mając na uwadze dyspozycję art. 118 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Sąd stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieprzyznanie prawa do świadczenia. Sąd Okręgowy stwierdził odpowiedzialności organu rentowego, gdyż już na etapie badania przez Lekarza Orzecznika ZUS w dniu 11.12.2012 r. uznano ubezpieczoną za nadal częściowo niezdolną do pracy do 31.12.2013 r. W toku postępowania nie przedłożono żadnych nowych dokumentów dotyczących leczenia i pierwotne stanowisko organu rentowego zostało podzielone przez biegłego ginekologa powołanego w niniejszej sprawie.